

Aftale, at jeg kommer og henter dig imorgen Klokken to? Saa følges vi hen til Atelieret, og jeg forpligter mig paa Forhaand til at bøje mig for din Afgørelse.«

»Det er naturligvis meget smigrende for mig. Men jeg kan absolut ikke paatage mig saa stort et Ansvar. Jeg har ikke Spor af Forstand paa at være Kunstdommer. Du maa have mig undskyldt, John!«

»Snak! Der er ikke Tale om noget Ansvar. Begge Skitserne er fuldendt mesterlige i Udtrykket. Saa enten du vælger den ene eller den anden af dem, kan jeg være lige tilfreds. Det er netop det, der volder Vanskeligheden. Nu maa du ikke sige Nej.«

Jytte, der lagde Mærke til, at Karsten From ventede paa hendes Svar med et nervøst og anspændt Udtryk, blev pludselig lidt betænkelig ved at gentage sit Afslag. Hun kom til at tænke paa, at han kunde misforstaa hendes Vægning og maaske tage den for Tegn paa Usikkerhed hos hende.

Hun lod derfor, som om hun overvejede, mens hun trak Handsken op over Armen.

»Imorgen kan jeg i hvert Tilfælde ikke,« sagde hun.

»Men saa iovermorgen?«

»Det veed jeg virkelig ikke, John! Det er der saa længe til, og der kan ske saa meget. Og nu vil jeg hjem. Jeg er bange, Mor sidder oppe efter mig.«